

Efter 59 dagars nykterhet & övertygelsen om att jag kunde hantera drogerna och alkoholen... ja, det var där det började.

Vodkan och jag / augusti 07

Vodka med billig Ica-läsk, ett stort glas och musik. Måndag eftermiddag och jag sitter ensam hemma, skiter i att träna för att kunna skriva i fred, för att lugna nerverna med alkohol. Elin säger att man är alkoholist om man dricker ensam, men det är inte jag, trots att jag drack ensam i fredags, igår och nu idag. I lördags drack jag inte själv.

Och drogerna. Vad är definitionen av knarkare? Jag knarkar ju aldrig själv, nästan aldrig på vardagar. Har inte rört en illegal drog sen min tjugooårsdag, förra onsdagen. För man kan väl inte räkna med cocillana, trots att den innehåller någon form av morfin? Om man räknar det som knark har jag varit drogfri sen i lördags. Förutom imovanen, som jag faktiskt fått från psyk. Men jag tycker inte om imovane, det känns så konstgjort när man inte somnar av utmattning utan för att man bestämmer sig för det.

Min situation kan tolkas som en spiral som går neråt, speciellt om man räknar med självskadorna, gråtattackerna och all ilska. Huvudsaken är att jag inte bryr mig, att jag inte blir genuint rädd, ångerfull. Huvudsaken är att jag ärligt talat inte berörs särskilt mycket av vetskapen om att ifall inte detta hindras, så... Kanske en spruta i armen och otaliga könssjukdomar, kanske faderlösa barn och inga tänder. Men det skulle aldrig hända mig, jag skulle ta livet av mig sekunden innan jag hamnade där. Jag behärskar självmordskonsten i teorin. Jag vet hur jag ska göra, under vilka omständigheter och när. Anledningen till att jag bara försökt och ångrat mig är för att jag insett att jag än har mycket att förlora, mycket mer än många andra och jag vill inte att någon ska veta att jag är en självömkande snorunge som bara nöjer sig med perfektion.

En gnutta av ljus, någon form av självbevarelsedrift enligt Patricia, kom fram idag när jag lade korten på bordet. Nu vet socialen, nu får jag en till tid och gravida Patricia såg ut att börja gråta. Ropar jag på hjälp eller är jag ärlig bara för att slippa ha dåligt samvete? Är det någon skillnad? Jag kunde inte känna skam inför mina lögner, inte hopplöshet, inte förtvivlan. Allt sker så mekaniskt nu för tiden, minsta känsla av obehag skapar likgiltighet och... jag kanske vill ha det så? Jag kanske inte vill ha det så. Friheten känns så påtaglig när den väl kommer, när jag antingen är full eller hög och kommer i kontakt med mig själv. I slutändan så bryr jag mig inte ens om vilka känslor jag känner när de väl kommer, bara de kommer. Hellre gråter jag och skär mig än stirrar tomt i någons ögon och ljuger att jag känner.

Frågan är och består: bör jag ta mig ur det här? Blir det bättre att kämpa sig upp bland ångest och abstinens istället för att låta det hela ha sin gång utan att låta sig beröras?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sponsored By Destiny med Poeter.se id #16631 innehar upphovsrätten